

κοὺς ἀγῶνας, καὶ αἱ βαθμίδες τοῦ ἀμφιθεάτρου ἦσαν καταπίκνοι ἀπὸ θεατᾶς. Τινὲς συμπολιταὶ τοῦ νέου τὸν ἐνευσαν νὰ πλησιάσῃ, ἀλλ' ὅτε, δεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν, ἐφθασε μὲ πολὺν κόπον πλησίον των, ἀντὶ ὑποδοχῆς εὗρεν ὑβριστικούς περιγέλωτας. Διωδόμενος ὁ πτωχὸς γέρον ἀπὸ ἔδραν εἰς ἔδραν, κατήντησεν ἔπου ἐκάθηντο οἱ Σπαρτιαῖται, οἵτινες, πιστοὶ εἰς τὴν ἱεράν τῆς πατρίδος των συνήθειαν, προσηκόνονται μὲ συστολήν, καὶ τὸν δίδουσι τόπον εἰς τὸ μέσον των. Τότε αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες πρὸ μικροῦ ἀναιδῶς τὸν περιέπαιζαν, ἐσεβάσθησαν τὸ γενναῖον τῶν ἀνταγωνιστῶν αὐτῶν, καὶ σφοδραὶ χειροκροτήσεις πανταχοῦθεν ἀνηγέρθησαν. Ἐτρεχον τὰ δάκρυα ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς τοῦ γέροντος, καὶ ἔκραζεν· “Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι γνωρίζουσι τὸ πρέπον, οἱ δὲ Σπαρτιαῖται τὸ πράττουσιν.”

Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν, (καὶ ἐδῶ εὐχαρίστως ἤθελέ τις ὀνομάσειν αὐτὸν Μέγαν), ἐνῶ αἱ λαμπρότεραι εὐτυχίαι καὶ δόξαι συνέτρεχον πρὸς φυσίωσιν αὐτοῦ, δὲν ἡμέλει νὰ ταπεινοῦται ἔμπροσθεν τοῦ γήρατος. Ἐμποδοθεὶς ποτε ἀπὸ πολλὴν χιόνα μεταξὺ τῶν πολεμικῶν θριάμβων του, ἐπρόσταξε νὰ ἀνάψωσι φωτίαν, καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου, ἐθερμαίνεται. Ἰδὼν δὲ μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν ὑπέργηρόν τινα, τρέμοντα ἀπὸ τὸ κρύος, ἀναπηδήσας, ἔδραμε πρὸς αὐτὸν, καὶ μὲ τὰς τροπαιοῦχος ἐκείνας χεῖρας, αἰτινες κατέστρεψαν τὸν θρόνον τοῦ Δαρείου, ἔλαβε τὸν τρέμοντα πρεσβύτεν, καὶ τὸν ἐκάθισεν εἰς τὴν ἰδίαν του καθέδραν.

“Ἄλλος κακὸς ἄνθρωπος παρὰ τὸν μὴ σεβόμενον τοὺς γέροντας, τὰς γυναῖκας, καὶ τοὺς δυστυχοῦντας, δὲν ὑπάρχει,” ἔλεγεν ὁ Παρίνης. Καὶ ὁ Παρίνης, ὠφελούμενος ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἰσχὺν εἰς τὰ πνεύματα τῶν μαθητῶν του, ἐκράτει αὐτοὺς εἰς τὸ πρὸς τοὺς γέροντας σέβας. Ἦτο ποτὲ θυμωμένος ἐναντίον νέου τινὸς διὰ μέγα τι σφάλμα, τὸ ὁποῖον περὶ αὐτοῦ τὸν ἀνήγγειλαν· συνέβη δὲ νὰ τὸν ἀπαντήσῃ κατ' ὁδὸν, ἐνῶ γέροντα Καπουκκῖνον χειραγωγῶν ὁ νεανίσκος ἐφάναζεν εὐσηχημόνως, ἐπιπλήττων τινὰς κακοῦθεις, οἵτινες εἶχον σπράξιν τὸν γέροντα. Ὁ Παρίνης ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ φωνάξῃ ἐκ συμφώνου, καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὸν νέον, “Πρὸ ὀλίγου σ' ἐνόμιζον κακοῦργον,” εἶπε, “τώρα δὲ, ὅτε εἶδον τὴν πρὸς τοὺς γέροντας εὐλάβειάν σου, σὲ νομίζω ἰκανὸν εἰς πολλὰς ἀρετάς.”

Τὸ γῆρας εἶναι ἐτι μᾶλλον ἀξιοσεβάστων εἰς ἐκείνους, οἵτινες ὑπέφερον τὰ βάρη τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς ἡλικίας μας, εἰς ἐκείνους, οἵτινες συνετέλεσαν κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας μας. Ἄς συμπαθῶμεν τὰ ἐλαττώματά των, καὶ μὲ γενναϊότητα ἄς ἐκτιμῶμεν ὅσους ὑπέφερον δι' ἡμᾶς κόπους, τὴν πρὸς ἡμᾶς στοργὴν των, τὴν γλυκεῖαν ἀμοιβήν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται ἀπὸ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἡμετέρας ἀγάπης. Ὅχι! ὅστις ἀφιερῶται μὲ ἰλαρὰν ψυχὴν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων, δὲν

ἀνταμείβεται ἀναλόγως μὲ τὸν δικαίως πρὸς αὐτὸν ἀποδιδόμενον ἄρτον. Αἱ πατρικαὶ καὶ μητρικαὶ φροντίδες δὲν εἶναι φροντίδες μισθωτοῦ, ἀλλ' ἐξευγενίζουσι τὸν ὅστις τὰς κάμνει ἔξιν, συνειδίζουσι αὐτὸν εἰς τὸ ν' ἀγαπᾷ, καὶ τὸν δίδουσι τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀγαπάται.

Ἄς φέρωμεν υἱὸν σέβας εἰς τὴν μνήμην ὄλων τῶν εὐεργετῶν τῆς πατρίδος, ἢ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄς μᾶς ἴναι ἱερά τὰ συγγράμματά των, αἱ εἰκόνες των, οἱ τάφοι των.

Ὅταν δὲ ἀναλογιζώμεθα τοὺς παρελθόντας αἰῶνας καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν σωζόμενα ἐτι λείψανα βαρβαρότητος, ὅταν θλιβώμεθα εἰς πολλὰ παρόντα κακὰ, καὶ βλέπωμεν, ἐτι αὐτὰ εἶναι ἀποτελέσματα τῶν παθῶν καὶ τῶν σφαλμάτων τῶν προλαβόντων χρόνων, ἄς μὴ πείσωμεν εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ ἐξονειδίζωμεν τοὺς προγόνους μας. Ἄς ἡμεθα εὐμενεῖς εἰς τὰς περὶ αὐτῶν κρίσεις μας. Ἐὰν ἐπεχειρίζοντο πολέμους, τοὺς ὁποίους τώρα ἐλεινολογοῦμεν, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐδικαίονε τάχα ἡ ἀνάγκη, ἢ ἄθῶα τις ἀπάτη, περὶ τῶν ὁποίων, διὰ τὴν μεγάλην ἀπόστασιν τοῦ χρόνου, δυσκόλως δυνάμεθα ν' ἀνακρίνωμεν; Ἐὰν ἐπεκαλοῦντο ξένας μεσολαβήσεις, αἰτινες ἀπέβησαν ὀλέθρια, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνάγκη ἢ ἄθῶα τις ἀπάτη δὲν τοὺς ἐδικαίονεν; Ἐὰν ἐπέβαλλον διατάξεις, αἰτινες δὲν μᾶς ἀρέσκουσιν, ἀλλὰ μήπως εἰς τοὺς καιροὺς των δὲν ἦσαν τάχα ἀρμόδια; μήπως δὲν ἦσαν τὸ ἄριστον γέννημα τῆς τότε ἀνθρωπίνης σοφίας, καὶ τῶν τότε κοινωνικῶν στοιχείων τὸ μόνον δυνατόν ἀποτέλεσμα;

Εἰς τὰς περὶ τῶν προγόνων κρίσεις πρέπει νὰ ἡμεθα σοφοὶ, οὐχὶ δὲ σκληροὶ καὶ συκοφάνται, ἀτιμάζοντες ἐκείνους, οἵτινες δὲν δύνανται ν' ἀναστηθῶσιν ἀπὸ τοὺς τάφους, διὰ νὰ μᾶς εἴπωσιν· “Ὁ λόγος τοῦ πολιτευματός μας ὑπῆρξεν οὗτος, ὦ ἀπόγονοι.”

Περίφημον εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου Κάτωνος ῥηθέν· “Εἶναι δύσκολον νὰ δώσωμεν νὰ καταλάβωσιν οἱ μεταγενέστεροι τὰ δικαιολογήματα τοῦ ἡμετέρου βίου.”—ΣΙΑΒΙΟΣ ΠΕΛΛΙΚΟΣ.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος ποτὲ δὲν ταράττουσι τὴν γῆν· δὲν διεγείρουσι εἰς τὴν καρδίαν τὰ μανιῶδη ἐκεῖνα πάθη, τὰ ὅποια ἐκ θεμελίων τὸσάκις ἐκλόνησαν ὀλοκλήρους αυτοκρατορίας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι γέννημα τῆς πείρας· ἢ δὲ πείρα τότε μόνον ἐνεργεῖ, ὅποτε ἤρεμοῦσι τὰ πάθη. Τὴν ἀλήθειαν εἰρηνικοὶ νόες μόνον ἀνακαλύπτουσι· δέχονται δ' αὐτὴν συγγενικὰ μόνον πνεύματα. Μεταβάλλει μὲν τὰς δοξασίας τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ βαθμηδὸν καὶ ἀνεπιστήθως· ἄγει αὐτοὺς εἰς [τὸν ὀρθὸν] λόγον, ἀλλὰ δι' εὐθείας καὶ ὁμαλῆς ὁδοῦ. Αἱ μεταβολαί, τὰς ὁποίας ἡ πρόοδος τῆς ἀληθείας ἐπιφέρει, εἶναι ὠφέλιμοι πάντοτε εἰς τὴν κοινωνίαν, ὀχληραὶ δὲ μόνον εἰς τοὺς αὐτὴν ἀπατῶντας καὶ καταδυναστεύοντας.

ΣΕΛΗΝΙΑΚΗ ΕΚΛΕΪΦΙΣ.

ΕΙΣ τὰς 6 Φεβρουαρίου (E. N.) θέλει γένειν ἔκλειψις τῆς σελήνης, ὁρατὴ ἐν Σμύρνῃ, Κωνσταντινουπόλει, κτλ. Ἀρχίζει δὲ εἰς τὰς 2 ὥρας καὶ 5 λεπτά μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Γίνεται ὀλικὴ ἔκλειψις εἰς τὰς 3 ὥρας καὶ 13 λεπτά.

Τελειώνει ἡ ὀλικὴ ἔκλειψις εἰς τὰς 4 ὥρας καὶ 40 λεπτά.

Τελειώνει ὄλιος διόλου ἡ ἔκλειψις εἰς τὰς 5 ὥρας καὶ 28 λεπτά.